

ŚWIADKOWIE CHRYSYSTUSA JAKO MESJASZA

SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 19 października

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: J 1,19-23; Iz 40,1-5; J 1,29-37; Rz 5,6; J 1,35-39.43-51; 3,1-21.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Odpowiadając, Jezus rzekł mu: Zaprawdę, zaprawdę, powiadam ci, jeśli się kto nie narodzi na nowo, nie może ujrzeć Królestwa Bożego” (J 3,3).

Niewątpliwie Jezus dostarczał ludziom mocnych biblijnych dowodów na poparcie tego, co sam mówił o sobie, w tym między innymi takich deklaracji:

— „Zaprawdę, zaprawdę powiadam wam, kto wierzy we mnie, ma żywot wieczny” (J 6,47).

Ale było w tym wszystkim jeszcze coś więcej: woda zmieniona w wino, nakarmienie tysięcy ludzi kilkoma chlebami, uzdrowienie syna dworzanina, uzdrowienie paralytyka przy sadzawce Betezdzie, przywrócenie wzroku niewidomemu od urodzenia czy wskreszenie Łazarza. Ewangelista Jan przywołuje szereg wydarzeń i ludzi — Żydów i pogan, bogatych i biednych, mężczyzn i kobiet, przywódców i ludzi prostych, wykształconych i niewykształconych — by złożyć świadectwo o tym, kim jest Jezus.

Jan wskazał także na świadectwo samego Boga Ojca oraz świadectwo *Pisma Świętego* potwierdzające tożsamość Jezusa.

Tę lekcję rozpoczniemy od mocnego świadectwa Jana Chrzciciela. Następnie przejdziemy do kolejnych świadków: Andrzeja i Szymona Piotra, Filipa i Natanaela, a także najbardziej nieoczekiwanego świadka — faryzeusza Nikodem. Jednak jeszcze jeden świadek ukrywa się nieco w cieniu (inny uczeń towarzyszący Andrzejowi w J 1,35.40) — mianowicie sam Jan.

Jak wspomnieliśmy w poprzedniej lekcji, *Ewangelia Jana* zaczyna się od Jezusa Chrystusa, Słowa, jako wiecznie istniejącego przed stworzeniem świata. Jednak jeszcze w prologu tej ewangelii Jan Chrzciciel zostaje wymieniony jako świadek Jezusa. Niektórzy Żydzi w czasach Jezusa oczekiwali dwóch mesjaszów — kapłana i króla. Apostoł Jan wyraźnie uczy, że Jan Chrzciciel nie uważał się za jednego z tych mesjaszów, ale tylko za świadka jedyne go i prawdziwego Mesjasza.

Przeczytaj J 1,19-23. Jak Jan Chrzciciel wyjaśnił swoją służbę i misję?

Przywódcy religijni wysłali kapłanów i lewitów, by zapytali Jana Chrzciciela, kim jest. Ponieważ w Judei panował nastrój oczekiwania na Mesjasza, domagano się od Jana Chrzciciela, by wyraził swoje zdanie w tej kwestii. Jan Chrzciciel wprost stwierdził, że nie on jest Światłością, ale został posłany przez Boga, by zaświadczyć o Światłości i przygotować ludzi na przyjście Mesjasza (zob. J 1,6-8). Dlatego odpowiedział jasno i wyraźnie:

— „Ja nie jestem Chrystusem” (J 1,20).

Jan Chrzciciel wytłumaczył pytającym, że on chrzci tylko wodą, ale Chrystus będzie chrzcił Duchem Świętym (zob. J 1,26.33). Nie uważał też siebie za godnego, by choćby rozwiązać rzemienie u sandałów Jezusa (zob. J 1,27). Chrystus jest o tyle większy od Jana Chrzciciela, o ile był przed nim (zob. J 1,30). Jezus to Syn Boży, a Jan Chrzciciel był jedynie Jego posłańcem mającym zapowiedzieć Jego przyjście (zob. J 1,34).

Przeczytaj Iz 40,1-5 oraz J 1,23. Jak Jan Chrzciciel posłużył się przepowiednią Izajasza?

W czasach, gdy bite drogi były rzadkością, słudzy byli czasami posyłani przed władcą, by wyrównać drogę i złagodzić ostre zakręty, tak aby władca mógł podróżować bezpiecznie. Podobnie stało się w przypadku Jana Chrzciciela, który wypełniając proroctwo, przyszedł, by przygotować serca ludzi dla Jezusa.

W jaki sposób nasza misja jako adwentystów dnia siódmego jest podobna do misji Jana Chrzciciela? Skąd bierze się to podobieństwo?

Hebrajczycy czekali na Mesjasza, który wyzwoli ich spod rzymskiej okupacji. Celem *Ewangelii Jana* było między innymi dokonanie zmiany sposobu pojmowania Mesjasza, aby czytelnicy mogli dostrzec wypełnienie prorocत्व zapowiadających przyjście Zbawiciela. Mesjasz, choć porównany do króla, miał być inny niż ziemscy władcy. On przyszedł, by wypełnić wszystkie starotestamentowe obietnice dotyczące Mesjasza, w tym przede wszystkim obietnicę ofiarowania siebie za ludzkość oraz odnowienia więzi między Bogiem a Jego ludem.

Przeczytaj J 1,29-37. Jakie oświadczenie o Jezusie złożył Jan Chrzciciel? Jakim obrazem słownym posłużył się, by Go przedstawić, i dlaczego obraz ten jest tak ważny w kontekście tożsamości Jezusa i charakteru Jego misji?

Oświadczenie Jana Chrzciciela o Jezusie jako Baranku Bożym jest zbieżne z celem *Ewangelii Jana*, która ma nieść odnowione zrozumienie dzieła Mesjasza. Jezus stał się prawdziwie wypełnieniem obietnicy zawartej w starotestamentowym systemie ofiarniczym — obietnicy przyjścia Odkupiciela przekazanej ludzkości po raz pierwszy w Edenie (zob. Rdz 3,15).

„Podczas chrztu Jezusa, gdy Jan wskazał na Niego jako na Baranka Bożego, na dzieło Mesjasza padło nowe światło. Myśl proroka została skierowana ku słowom Izajasza: »...jak jagnię na rzeź prowadzone« (Iz 53,7)”¹⁷.

Przeczytaj Mk 10,45; Rz 5,6; 1 P 2,24. Jak wersety te pomagają nam zrozumieć rolę Jezusa jako Baranka Bożego?

Mimo że Jan Chrzciciel jeszcze wielu rzeczy nie wiedział o misji Jezusa, to jednak był pewien, że jest On obiecany Mesjaszem, a Jego przyjście stanowi wypełnienie prorocत्व biblijnych.

Zastanów się nad znaczeniem tytułu Jezusa jako Baranka Bożego. Jakie obrazy przychodzi ci to na myśl i jak łączy się ze starotestamentowym systemem ofiarniczym, pomagając ci pełniej docenić wysoką cenę zapłaconą dla naszego zbawienia?

¹⁷ Ellen G. White, *Życie Jezusa*, wyd. 16, Warszawa 2018, s. 96.

Dwaj uczniowie Jana Chrzciciela rozmawiali z nim, gdy ujrzeli przechodzącego Jezusa. Wtedy Jan Chrzciciel oświadczył:

— „Oto Baranek Boży” (J 1,36).

Ci dwaj uczniowie słyszeli wcześniej świadectwo Jana Chrzciciela o Chrystusie mającym wypełnić starotestamentowe proroctwa mesjanistyczne. Dlatego teraz opuścili Jana Chrzciciela i podążyli za Jezusem, rozumiejąc, że Jezus jest ważniejszy niż Jan Chrzciciel, gdyż jest wypełnieniem przesłania Jana Chrzciciela.

Przeczytaj J 1,35-39. Co uczynili dwaj uczniowie pod wpływem świadectwa Jana Chrzciciela o Jezusie?

Pragnąc rozmowy z Jezusem, dwaj uczniowie spędzili z Nim dzień. Nie sposób wyobrazić sobie, jak dużo się dowiedzieli tamtego dnia. Z pewnością byli przejęci, gdyż pragnęli powiadomić innych o Jezusie. Andrzej, jeden z tych dwóch uczniów, odszukał swojego brata, Szymona (Piotra), i powiedział:

— „Znaleźliśmy Mesjasza (to znaczy: Chrystusa)” (J 1,41).

Gdy Andrzej przyprowadził do Jezusa swojego brata, Jezus wprost dał mu do zrozumienia, że go zna, mówiąc:

— „Ty jesteś Szymon, syn Jana; ty będziesz nazwany Kefas” (J 1,42).

Jezus znał Piotra lepiej niż on sam. Apostoł Jan w swojej ewangelii kilkakrotnie podkreślił to, że Jezus znał ludzi, z którymi się stykał. (Zob. np. J 2,24-25).

„Gdyby Jan i Andrzej posiadali ducha niewiary kapłanów i przywódców, nie mogliby znaleźć się jako uczniowie u stóp Jezusa. Przychodziliby do Niego jako krytycy, aby sądzić Jego słowa. (...). Jednakże ci pierwsi uczniowie uczynili inaczej. Odpowiedzieli na wezwanie Ducha Świętego zawarte w kazaniu Jana Chrzciciela. Rozpoznali głos Niebiańskiego Nauczyciela. (...). Boska światłość rozjaśniła naukę pism *Starego Testamentu*. Wielostronne zagadnienia prawdy ukazały się w nowym świetle”¹⁸.

Celem *Ewangelii Jana* jest ukazanie, kim jest Jezus, aby dobra nowina o Nim została przekazana światu.

W jaki sposób Chrystus zmienił cię przez twoją wiarę w Niego? Jakich jeszcze zmian oczekujesz od Niego?

¹⁸ Ellen G. White, *Życie Jezusa*, wyd. 16, Warszawa 2018, s. 98.

Przeczytaj J 1,43-46. Jak słowa Filipa świadczą o jego wierze w Jezusa?

Filip pochodził z Betsaidy, podobnie jak Andrzej i Piotr. Odszukał swojego przyjaciela, Natanaela, i powiedział mu o Jezusie. Jan Chrzciciel nazwał Jezusa Barankiem Bożym. Andrzej powiedział Piotrowi, że znalazł Mesjasza. Ale Filip ostrożnie nazwał Jezusa Tym, o którym pisali Mojżesz i prorocy. Posłuchał się przy tym imieniem: Jezus z Nazaretu. Nawiązanie do Nazaretu wywołało zdecydowaną reakcję Natanaela.

Wydaje się, że Natanael podzielał powszechnie panujące uprzedzenie wobec mieszkańców niewielkiego miasteczka, jakim było Nazaret. Z pewnością król nie mógł pochodzić z takiej prowincjonalnej miejscowości, na dodatek okrytej złą sławą. Uprzedzenia tak łatwo zaślepiają nas i nie pozwalają dostrzec prawdziwej wartości człowieka. Filip najwyraźniej na podstawie wcześniejszych rozmów z Natanaelem wiedział, że właściwym sposobem uporania się z uprzedzeniem nie jest skomplikowana filozoficzna czy teologiczna argumentacja, ale raczej zaproszenie do doświadczenia prawdy osobiście i z pierwszej ręki. Tak więc powiedział po prostu:

— „Pójdź i zobacz!” (J 1,46).

I tak właśnie Natanael uczynił — poszedł i zobaczył.

Przeczytaj J 1,47-51. Jak Jezus przekonał Natanaela o swojej tożsamości i jak Natanael zareagował na to?

Między J 1,46 i J 1,47 brakuje tego, co Natanael odpowiedział na zaproszenie Filipa. Tak czy inaczej, postanowił się przekonać, czy to, co powiedział Filip, jest prawdą. Przyjaźń okazała się silniejsza niż uprzedzenie. Ta decyzja stała się punktem zwrotnym w jego życiu.

Jezus wypowiedział miłe słowa dla Natanaela, nazywając go szczerem Izraelitą (zob. J 1,47), co stanowi zdecydowane przeciwieństwo wcześniejszych słów Natanaela o Jezusie (zob. J 1,46). Natanael zdumiał się, słysząc tę pochwałę, bo nigdy wcześniej nie spotkał się z Jezusem.

Wtedy Jezus dodał, że widział go tam, gdzie przebywał on przed ich spotkaniem, i ta pozornie mało istotna wzmianka przekonała Natanaela. Jezus dzięki Bożemu objawieniu widział Natanaela modlącego się pod figowym drzewem i proszącego Boga o poznanie prawdy¹⁹. Wówczas Natanael złożył uroczyste wyznanie, nazywając Jezusa Nauczycielem, Synem Bożym i Królem Izraela. Zwróć uwagę, jak pozornie nieznaczące objawienie doprowadziło do wielkiego wyznania wiary.

¹⁹ Zob. Ellen G. White, *Życie Jezusa*, wyd. 16, Warszawa 2018, s. 98-99.

Przeczytaj J 3,1-21. Jak świadectwo Nikodema wspiera zasadniczy temat Ewangelii Jana?

Nikodem był szanowanym nauczycielem w Izraelu i zamożnym członkiem Sanhedrynu. Jego świadectwo odgrywa ważną rolę w *Ewangelii Jana*, i to z kilku powodów. Nazwał On Jezusa Nauczycielem i uznał znaki dokonywane przez Niego jako dowód Jego boskiej misji. Tak oto Nikodem, w sposób nie w pełni świadomy dla niego samego, przedstawił dowód na mesjaństwo Jezusa.

Nikodem postrzegał cuda dokonywane przez Jezusa jako dowód, iż Jezus został powołany przez Boga, ale jeszcze nie rozumiał, że wskazują one na Jezusa jako wypełnienie mesjańskich proroctw *Starego Testamentu*. Zatem Nikodem miał nadal wiele pytań i jeszcze nie rozumiał, że Jezus jest Mesjaszem.

Przeczytaj J 3,3-21. Co Jezus powiedział Nikodemowi, by uświadomić mu, że czyta w jego duszy jak w otwartej księdze?

Jezus znał serce każdego człowieka. Jego odpowiedź na słowa Nikodema może się wydawać nieuprzejma, ale Jezus przeszedł wprost do istoty rzeczy. Choć Żydzi rozumieli potrzebę nawracania pogan, to jednak wielu nie rozumiało, że oni także potrzebują nawrócenia, mimo że należą do wybranego narodu. Nikt nie rodzi się zbawiony ze względu na narodowość czy przynależność religijną.

Pochodzenie Izraelitów od Abrahama dawało im szereg korzyści i obowiązków (zob. Rz 3,1-2). Jednak nie było wystarczające samo w sobie. Jezus powiedział Nikodemowi coś, co wydawało się mu nie do pomyślenia, iż nauczyciel i przywódca Izraela musi się na nowo narodzić duchowo!

Jezus uświadomił Nikodemowi jego duchową ignorancję:

— „Jesteś nauczycielem w Izraelu, a tego nie wiesz?” (J 3,10).

Jak tak ważna osoba, nauczyciel religii, mogła nie rozumieć tak podstawowej prawdy? Taka nagana musiała wprawić Nikodema w osłupienie.

Niezależnie od tego, jakie wątpliwości miał wówczas Nikodem co do Jezusa, to jednak później stanął całkowicie po Jego stronie i przyłączył się do Jego wyznawców (zob. J 19,39).

Co znaczy narodzenie się na nowo i dlaczego Jezus nadał mu tak wielkie znaczenie?

DO DALSZEGO STUDIUM

„[Nikodem] badał teraz *Pisma* w nowy sposób, nie w celu dyskusowania o teorii, lecz otrzymania życia dla duszy. Odkąd poddał się prowadzeniu Ducha Świętego, zaczął dostrzegać Królestwo Niebieskie. (...)»

Przez wiarę otrzymujemy Bożą łaskę, lecz wiara nie jest Zbawicielem. Sama w sobie nic nie daje. Jest ręką, którą chwyatamy Chrystusa i przypisujemy sobie Jego zasługi, lekarstwo na grzech. (...). Skrucha przychodzi od Chrystusa, tak samo jak przebaczenie.

W jaki więc sposób mamy być zbawieni? »I jak Mojżesz wywyższył węża na pustyni, tak musi być wywyższony Syn Człowieczy« (J 3,14). Każdy, kto został zwiedziony i pogryziony przez węża, może patrzeć i żyć. »Oto Baranek Boży, który gładzi grzech świata« (J 1,29). Światło promieniujące z krzyża objawia miłość Boga, która przyciąga nas do Niego. Jeżeli nie będziemy się jej opierać, przyprowadzi nas ona do stóp krzyża, żałujących za grzechy, które ukrzyżowały Zbawiciela. Wówczas Duch Boży poprzez wiarę obdaruje duszę nowym życiem. Myśli i pragnienia zostaną przywiedzione do posłuszeństwa woli Chrystusa. Serce i rozum zostaną stworzone na nowo na obraz Tego, który działa wewnątrz nas, aby podporządkować sobie wszystkie rzeczy. Wówczas prawo Boże zostanie zapisane w sercu i w umyśle i będziemy mogli powiedzieć wraz z Chrystusem:

— »Pragnę czynić wolę twoją, Boże mój« (Ps 40,9)»²⁰.

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Jan Chrzciciel został posłany, by przygotować drogę dla Jezusa. Jak skuteczna była Jego misja z ludzkiego punktu widzenia? Zastanawiając się nad odpowiedzią, zadaj sobie inne ważne pytanie: Jak należy zdefiniować sukces w sprawach duchowych?

2. W pewnym momencie przyszedł taki czas, że nawet Jan Chrzciciel wyraził wątpliwości co do Jezusa (zob. Mt 11,2-3; Łk 7,19). Co sprawiło, że ogarnęło go zwątpienie, i czego możemy się z tego nauczyć w kwestii trwania w wierze?

3. Podczas wspólnego studium *Pisma Świętego* porozmawiajcie o tym, jak ktoś taki jak Nikodem, przywódca prawdziwego ludu Bożego, mający sporą wiedzę, mógł być ignorantem w najważniejszych sprawach dotyczących wiary. Czego możemy się nauczyć na błędach Nikodema i jemu podobnych ludzi?

²⁰ Ellen G. White, *Życie Jezusa*, wyd. 16, Warszawa 2018, s. 124-125. Przeczytaj także rozdział *Nikodem*, w: tamże, s. 119-126.